

maandag 7 maart 2005 • jaargang 31 • 2004-2005 • www.veto.be

Ithaka # 14: Eau Revoir

Een zwembad vol beeldende kunst, vier dagen lang. Wanneer deze Veto op de persen ligt, is het nog twee bange nachtjes slapen voor de Ithaka-organisatie tot op woensdag hun badeenden met een vette plons te water gaan.

Met een visnetje scheppen we Heidi Ballet, stafmedewerkster van LOKO-Kultuurraad (KURA) en samen met een ploeg van twaalf vrijwilligers drij-

vende kracht achter Ithaka, uit het water. Het meest heuglijke moment van deze week? "Het ogenblik dat alles klaar is. Op relatief korte tijd moet er nog heel wat in elkaar gestoken worden. Nu (*vrijdag 4 maart, red*) is er nog maar één werk af." Het grootste mogelijke succes voor deze dertiende Ithaka? "Dat alle mensen die ooit in het zwembad zijn geweest nu terug komen. Dat we ze kunnen nieuwsgierig maken. Dat zou *extreem waauw* zijn (*lacht*)."

Een badmeester heeft geen fluitje

Het zwembad op het Hogeschoolplein is niet meer. Badmeester Guy Marteau kan echter zijn voormalige functie moeilijk achter zich laten en komt iedere dag van het Ithakaproject nog even ronddwalen in het complex. Wij vonden hem tijdens de werken in een van de lege zwembaden.

Veto: *Hoort de badmeester niet op de eerste plaats de man met het fluitje en de strakke zwemshort te zijn?*

Guy Marteau: « Nee! (*lacht*) Als titel was 'verantwoordelijke' beter geweest. Ik heb hier gewerkt sinds het begin van de jaren 90 en was verantwoordelijk voor het reilen en zeilen van het zwembad. Momenteel ben ik verantwoordelijke in het Boudewijnstadion in Kessel-Lo.»

Veto: *Was het een triest afscheid?*

Marteau: «Weet je, na verloop van tijd ken je het publiek: studenten, studentinnen, leerkrachten L.O. of de mensen van de clubs. Door de jaren schept dat een band. Het was hier heel leuk en dat ga ik wel missen.»

Veto: *De muurschildering in de inkomhal mag niet worden beschadigd, werd ons verteld. Wat gaat daar dan mee gebeuren?*

Marteau: «Gaat het mee onder de sloophamer of wordt er een regeling getroffen dat het bewaard moet blijven, niemand weet het. Het staat zo

goed als vast dat het complex wordt verkocht, maar wat ermee gaat gebeuren is de vraag. Ik heb ook al gelezen dat er appartementen zouden komen en er zou al een kandidaat-koper zijn.»

Veto: *We hebben vernomen dat de stad al wat herbruikbaar is, al is komen weghalen, zoals de houten bankjes in de kleedhokjes. Het toeval wil dat een van de kunstenaars die wilde gebruiken.*

Marteau: «Oei! (*lacht*) Daar wist ik totaal niets van! Als we dat geweten hadden, hadden we een rij laten staan. Sorry, hé. Het meeste dat we nog kunnen gebruiken is weg, maar er staat hier ook veel *ouwen brol*. Het gebouw is dan ook al van 1958.»

Veto: *Voel je je persoonlijk betrokken bij dit kunstproject?*

Marteau: «Toen we hier op 30 januari sloten, dachten we dat het definitief ging zijn, dus ik vind het schitterend dat het toch nog gebruikt kan worden. Ik moet wel eerlijk zijn dat ik in het begin dacht 'wat smijten ze hier nu binnen'. Tot het zwembad verkocht is, blijf ik ook nog verantwoordelijk. Ik doe de deuren open en ik sluit af. Het is niet dat ik meewerk, al interesseert het mij wel, maar wat zij hier organiseren is voor hen. Ik ben benieuwd.»

Scorpio neemt zichzelf op

Ook Radio Scorpio is aanwezig op Ithaka. De Leuvense studentenradio bericht niet alleen over Ithaka in haar programma's *Apropos* en *Scorpioscoops*, maar vormt ook zelf het onderwerp van een installatie van Peter Swinnen. De details begrijpen we zelf nog niet helemaal, maar het komt erop neer dat Scorpio haar eigen programma's beluistert in het zwembad, opneemt en dan weer uitzendt.

Stijn Demeulenaere van Scorpio legt het concept uit: "De mensen van Ithaka hadden ons uitgenodigd om deel te nemen aan het festival. We hebben dan gepraat met Peter Swinnen en hem gevraagd om de frequentie van Scorpio zelf te gebruiken. Hij bedacht toen het idee om *feedback* te creëren door de radio naar Ithaka te *lopen*".

Concreet zal een Scorpio-medewerker door de gangen van het zwembad lopen met een *gettoblaster* in de hand die afgestemd is op 106 FM. Er wordt ook een microfoon meegenomen, waarmee het geluid van Radio Scorpio en de omgevingsgeluiden dus worden opgepikt. Het signaal van de micro wordt dan weer teruggezonden naar de studio, waar het af en toe - drie keer per dag, vier dagen lang - rechtstreeks in de ether wordt gebracht.

Het gevolg is, volgens Demeulenaere, "een *feedbackloop* met daarin pulsen doordat de persoon die de radio draagt beweegt. Als je daar een beetje mee speelt, kan je er echt muziek mee maken. Hopelijk zit het helemaal juist tegen de laatste keer dat we de ether in gaan"

The Love Substitutes

Voorwaar, lieve mensen, een verse band met gevestigde leden zal het oude zwembad doen daveren met hun *riffs*. The Love Substitutes worden op de site van drummer Mauro Pawlowski aangekondigd als *a new noise combo*. De andere leden zijn Rudy Trouvé en Craig Ward op de gitaar en Bert Lenaerts op de bas. Het begon allemaal met de vriendschap tussen Trouvé en Ward, vertrouwt de laatste ons toe.

"Rudy en ik speelden al lang samen, nog vóór dEUS, en zonder er echt een groep van te maken. Een jaar geleden rees eindelijk het idee om samen een band te vormen. We vroegen ons

af waarom we dit nooit eerder hadden gedaan. *It was time to have one.*" Ze zochten versterking en vonden uiteindelijk hun gading bij Mauro op de drums, al was dat al even geleden voor hem, en Lenaerts op de bas. "The Love Substitutes zijn niet bedoeld als tijdelijk project," vervolgt Ward, "We zijn nogal enthousiast en tevreden dat onze eerste plaat, *Heaven Hotel Presents meet the Love Substitutes while the house is on fire*, er zo snel was. We willen in elk geval voor onbepaalde duur verder gaan met deze band."

Liefde voor muziek en improvisatie leiden het gebeuren. "We repeteren heel weinig.

Als we live optreden is ongeveer vijftig procent gearrangeerd en vijftig procent geïmproviseerd." Het was trouwens Craig Ward zelf die kwam aanzetten met de groepsnaam. "De naam is niet bedoeld als grap, maar moet ook niet erg serieus opgevat worden. Tja, alles wat we in dit leven doen, is volgens mij een substituuut voor liefde. Werken aan de computer, bijvoorbeeld, and music, of course."

Muziek als liefde dankzij deze vier heren, gratis op donderdag 10 maart om 20u.

Fototentoonstelling STUK

Liesbeth Bernaerts, huisfotografe van het STUK, houdt met haar cursisten een fototentoonstelling in de voormalige kantoren van de Sportdienst in het oude zwembadcomplex. Bernaerts zelf zit in het buitenland, maar Heidi Ballet van KURA valt in om de nodige inlichtingen te verschaffen.

"De cursisten die hebben meegewerkt aan de tentoonstelling volgden de cursus 'voortgezette fotografie' in het eerste semester van dit schooljaar aan het STUK. Ze werden gevraagd om mee te werken aan Ithaka, maar deelname was volledig vrijblijvend. Ik vermoed dat iets meer dan tien fotografen hebben toegezegd." Elke deelnemer mocht zelf een thema kiezen. "De onderwerpen van de foto-expositie zijn gevarieerd. De foto's zelf zijn in het kader

van de cursus onder leiding van Liesbeth gemaakt en zijn zowel zwartwit als in kleur. Alle foto's zijn ook ontwikkeld en afgedrukt door de cursisten."

Normaal wordt het werk van de cursisten tentoongesteld in het STUK-café, maar dit jaar werd gekozen om op locatie te gaan, ondermeer ter promotie van de fotografie cursussen. Een catalogus van de fototentoonstelling zal tegen een democratische prijs worden verkocht. Liesbeth Bernaerts heeft overigens ook een filmpje gemaakt van het zwembadpersoneel en dat zal getoond worden op Ithaka.

Meer info over de fotografie cursus en mogelijkheid tot online inschrijven op www.kultuurraad.be

Openingsuren:
woe 9 maart: 20u tot 22u,
do 10 maart: 12u tot 22u,
vrij 11 maart: 12u tot 22u,
za 12 maart: 10u tot 22u.

1. Over maatschappijkritiek en fabels

Kill your darlings, zegt Eva de Leener. Een stelling als een huis. Maar hoe moet je die moorden plegen?

Eva associeert de betegelde kleedkamer waar ze haar werk uitstalt met een kloostergalerij in Lissabon, die ze op reis tegenkwam. De tegels in het Portugese klooster zijn Delfts blauw en de afbeeldingen erop komen uit sprookjes van de la Fontaine. “De la Fontaine geeft in zijn fabels scherpe maatschappijkritiek. Dat wil ik met mijn stelling ook doen”, aldus Eva. De muren van de kleedkamer worden bewerkt met graffiti en er hangen tekeningen en foto’s verspreid over de ruimte.

2. Binnentreden in de herinnering van een vroegere kleurrijke, levendige ruimte

Onmiddellijk aan de ingang van het zwembad wordt de bezoeker geconfronteerd met een beeld van ‘verdwijnen’. De actieve functie van de hal bestaat niet meer. Dit toont kunstenaar Bjorn Heyzak onder meer door het drukke muurschilderij met wit te overtrekken. Ook het loket waar vroeger tickets verkocht werden, verliest haar functie en wordt in het wit gehuld. Wit, zwart en grijs zijn belangrijke patronen waarmee Bjorn de link naar het verleden legt. In de hele ruimte zijn elementen aanwezig die op herinnering wijzen. Waar vroeger aankondigingen van zwemwedstrijden hingen, zijn nu foto’s van voormalige werknemers te zien en cactussen nemen de plaats in van de vroegere bloeiende planten.

6. Mannetjes in actie

Nadat het filmmedium door allerlei regimes zoals het stalinisme en het nazisme is misbruikt, blijft er volgens Jeroen Permentier enkel een leegte over in de filmgeschiedenis. Een leegte die je terug moet invullen, met herbruikte materialen bijvoorbeeld. Zo plaatst Jeroen in zijn *Action man journey* plastic Action man-figuurtjes in de hoofdrollen. Deze mannetjes zijn de acteurs in de duidelijk handmatig gefabriceerde filmpjes van Jeroen. Ook hier een videoperformance, niet zo explosief als die van Sarah en Charles, maar zeker even strijdvaardig.

5. De huid maakt de man

Steenpuisten, eeltknobbels, kraaienpootjes, moedervlekken, littekens, een appelsienhuid; iedereen heeft wel wat! Voor lelijke eendjes is het een dood, voor schoonheidsspecialisten hun brood. De hele wereld verbergt, Soraya Namavar verbeeldt.

“De kleedkamer is de enige plaats waar normale mensen zich uitkleden.” Hoewel kleren veel zeggen over een persoonlijkheid, wil Soraya met haar werk *Snake* dieper graven. Het echte levensverhaal zit namelijk in, op en onder onze huid. Net zoals slangen vervellen, proberen ook wij de oneffenheden van onze huid te verwerpen. Aan de hand van slangenhuiden probeert Soraya deze lichaamsschaamte te viseren om zo aan de door ons verworpen huiden opnieuw een lichaamstaal te geven.

7. Voyeuristische kelderkunst

Samira El Khadraoui, Piet Michiels en Kris Deweerdt maken van de gelegenheid gebruik om terug te kijken op een stukje Leuvense geschiedenis. Ze trekken zich met hun kunstwerk terug onder de grond en geven op die manier het publiek de kans eens een kijkje te nemen onder het waterbassin, een plaats waar mensen zich vroeger wassen.

“We wilden iets brengen in een minder vanzelfsprekende ruimte,” begint Samira haar verhaal vrolijk. “We wilden ter plekke filmen en die beelden dan opnieuw projecteren op water.” Zo ontstonden twee levensgrote videoprojecties van een badende vrouw. De hele keldersfeer geeft aan deze vreemde mix van het privé wassen in een publiekelijke ruimte een donker kantje.

3. De herinnering van het water wordt vastgelegd in de tegels

Sylvie Janssens gebruikt het voetbad, de doorgang tussen de kleedkamers en het zwembad zelf, als ruimte voor haar project. Ze verwijst naar het verleden, toen plonzende voeten het water in beroering brachten. Dit bewegende wateroppervlak doorbrak daardoor de rechte lijnen van de tegels op de bodem van het voetbad. Hoewel deze voetenactiviteit nu afwezig blijft, insinueert een aangebrachte onregelmatigheid in het patroon van de tegels toch de aanwezigheid van kabbelend water. Het werk past perfect in het artistieke oeuvre van Sylvie, dat telkens geïnspireerd is door begrenzing en onbegrensdheid.

4. Functieloze protheses in de kelder van het zwembad

De installatie van Karina van Heck hangt sterk samen met haar vroegere beeldend werk. Doordat de door haar ontworpen protheses functieloos zijn, moet de bezoeker zelf zijn fantasie loslaten en een functie toeschrijven aan de kunstwerken. Karina wilt ook deze keer met haar werk wijzen op de absurditeit van de huidige vooruitgang van technologieën. De eis tot vernieuwing heeft ook voor het zwembad grondige gevolgen. Dit linkt ze aan de gevolgen van evolutie en aan de eis van perfectie in de technologie. Karina streeft naar het creëren van een merkwaardige ruimte die vragen oproept bij de toeschouwer. Naast de te bezichtigen installaties maakt ze ook gebruik van een film.

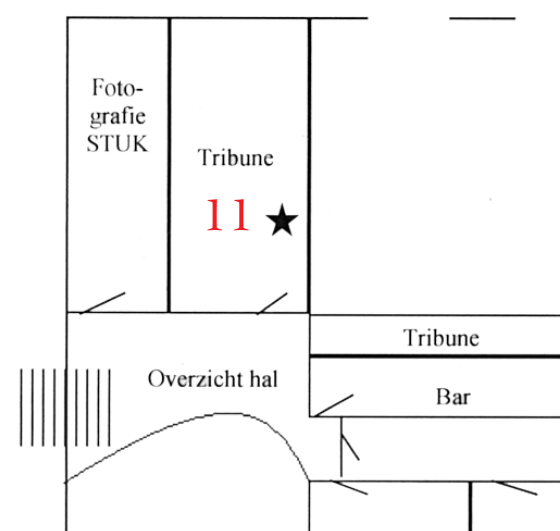
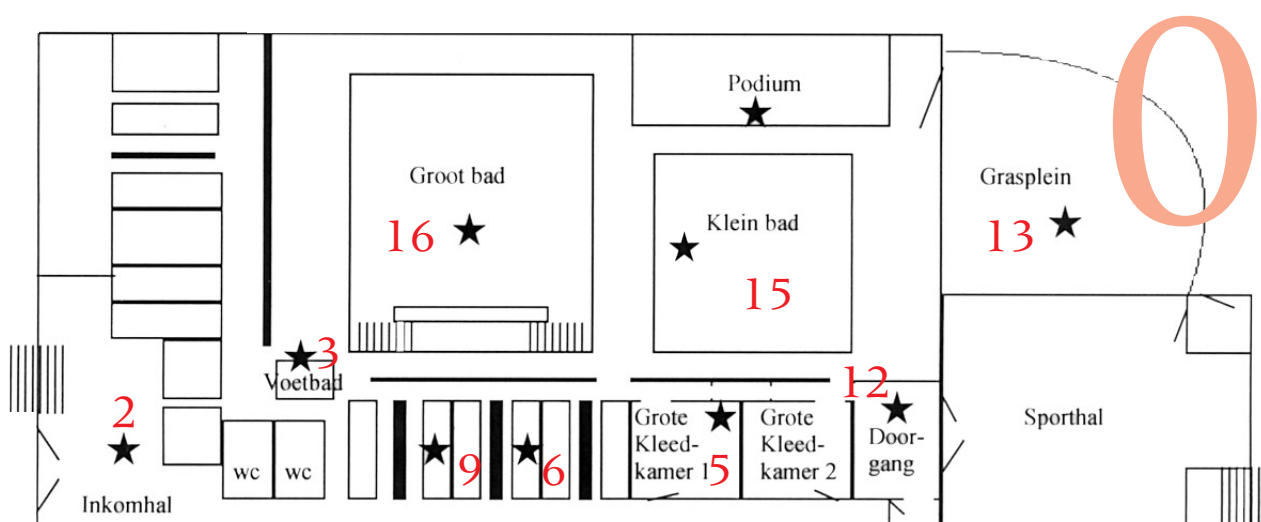
8. Spiegeltje, spiegeltje aan de wand...

Een filterkamer, een vloek en een bassin vol liefde vormen de hoofdingrediënten van dit sprookje. Hoewel het zwembad volledig droog staat, wordt de toeschouwer op zijn weg doorheen de tentoonstelling geconfronteerd met zijn weerspiegeling in water. Mike Michiels manipuleert realiteit en fictie in *Narcissus*.

Kunst hoeft niet altijd te betekenen dat de toeschouwer braafjes van op een afstand een creatie adoreert. *Narcissus* maakt van het publiek een deel van het project, in de stille hoop toch een enkele ijdeltuit te mogen ontmaskeren. Waaraan denk jij als je jezelf gespiegeld ziet? Hoezeer zijn we in de ban van onszelf? Lijk ik niet te dik in deze broek? En wie zijn in hemelsnaam die vreemden op de achtergrond?

9. Een ‘kanttekening’ van schied

Een houten bankje in een kleedhokje, waar menig sportzakje rustte, van Bart Geerts een heel andere werkelijkheid te verduren. “Mijn op de bankjes gezet, dat je enkel de zijkant ziet, net op ooghoogte een druppel verf langs het doek zien,” zegt Bart. Hij beargumenteert van zijn werk als volgt: “Er zijn veel mensen die schilderijen bekijken niet meer van het werk dan een foto in de krant. Toch is het op een dikte, wat niemand beseft. Je kan het vergelijken met de belachelijk klein, terwijl men er een beeld van heeft als is het een

“We doen plastic flessen met water ontploffen in het zwembad zonder dat er iemand bij is. Het is wel spannend om zien. Het idee is het volgende: het zwembad is leeg en wij willen met geweld het water terugbrengen,” verklaart Sarah Deboosere de video-performance zonder titel, *Untitled* dus, die ze samen met elektronisch muzikant Charles Blondeel maakt. De ontploffing wordt op voorhand gefilmd en die montage krijg je te zien in het zwembad. Ze spelen in op de afstand die er bestaat tussen je eigen ervaring en het tweedimensionele beeld dat je te zien krijgt. Charles: “We willen de grens tussen virtueel en reëel bespelen. Het wordt zoals tv kijken.”

De installatie van Judith Peeters bestaat uit identieke paren vrouwenbenen die een waterballet uitoefenen. De gelijkaardige houding van de benen, hun neutrale kleur en hun statische vorm zorgen voor een contrast met de speelse dynamiek van hun actie. Het waterballet wordt niet in het zwembad zelf uitgevoerd, maar op het grasveld buiten. Het gips waaruit de elegante benen vervaardigd zijn, werd eerst met een laag hars en vervolgens met witte lak bewerkt. Op deze manier krijgen de benen het effect van glanzende tegeltjes die typisch zijn voor een zwembad en blijft de connotatie met het zwembad ook buiten op het grasveld behouden.

Natalie Vanneule creëerde met *Weight on me baby* het Ravenna van de weegschalen. Een paradijs voor astrologen en slank gebouwde medemensen, een misschien ietwat akelige herinnering aan zwembadhorrors voor de minder afgetrainden onder ons.

Weight on me baby weegt. "Je moet de ruimte overbruggen en op de weegschaal gaan staan. Je ontkomt er niet aan!" Door de toeschouwer te bombarderen tot onderdeel van het werk, haalt Natalie de schaamte en vrees voor het lichaam naar boven. Net zoals mensen zich schamen over hun gewicht, is ook vaak de eindeloze weg van het omkleedhokje naar het water een akelige ervaring. "En als je te beschaamd bent, trek je gewoon een zak over je hoofd!"

Een menselijke figuur van latex, via touwen opgeknoopt aan de muren van een zwembadkleedkamer. Het had de openingsscène van een lugubere, erotische film kunnen zijn. De marionet van Heidi Swerts vertelt echter een ander verhaal.

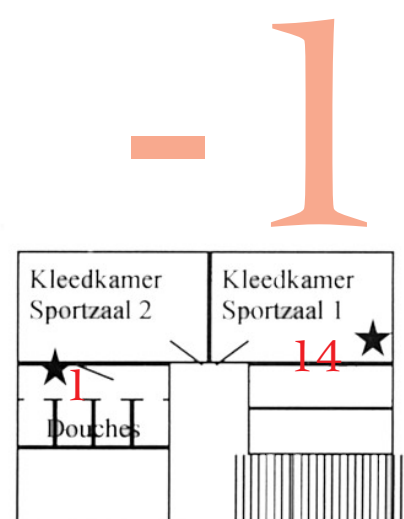
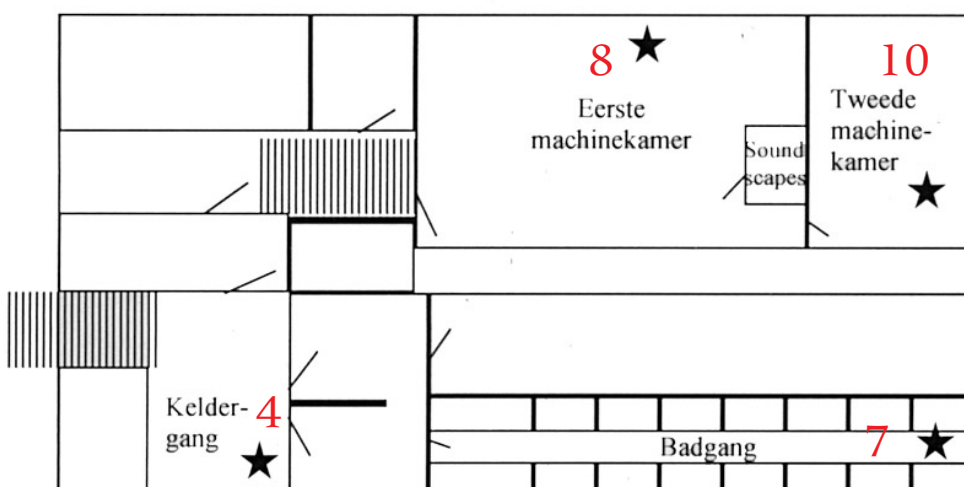
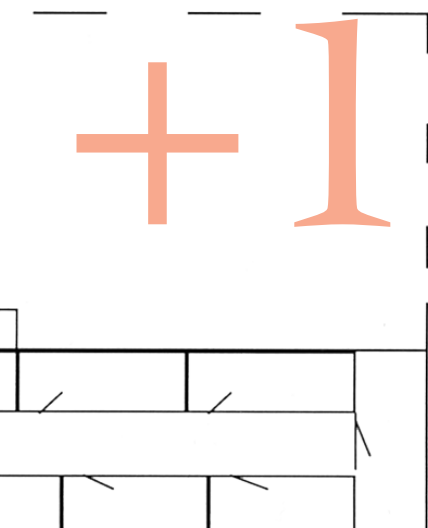
Vanuit haar achtergrond als beeldkunstenaar probeert Heidi de spanning tussen lichaam en ruimte weer te geven. "Met een touw wordt de hele figuur in vierkantjes verdeeld. Door deze touwen dan te verbinden met de tegelwanden, wordt de huid geprojecteerd op de ruimte." Met haar koordendans wil Heidi in de kleedkamer de huid naar buiten trekken, in de hoop een glimp te kunnen laten zien van datgene wat er zich onderhuids afspeelt.

Marie Droogmans koos de ruimte achter het kleine zwembad als plaats waar haar gesprek aan de hand van beeldmateriaal zich zal afspelen. Haar installatie *Dialogs* is een dialoog van beelden die op twee loshangende panelen geprojecteerd worden. De ruimte achter het kleine zwembad is een beetje verduisterd, waardoor het spel tussen beweging en stilstaande

poses goed tot uiting komt. De subtiliteit in de beweging van de beelden representeert de eigenschap dat mensen niet altijd zeggen wat ze denken of handelen zoals ze intenderen. Het is vaak de taak van de aangesprokene om de boodschap correct te interpreteren.

Kunstenaar Frederik Van Simaey wil de aandacht vestigen op de leegte in het zwembad en plaatst er daarom bewust geen objecten in. Hij schildert enkel de achtermuur met R. Mutt, geïnspireerd door Duchamp die op zijn beroemde urinoir *Fountain* dezelfde handtekening als schuilnaam nalaat. Het lege zwembad wordt daardoor onvermijdelijk geassocieerd met een urinoir. Frederiks readymade is een knipoog naar het urineren dat ongetwijfeld in elk zwembad gebeurt. Hij legt een sterk verband tussen kunst en gebruiksvoorwerpen. De golving op de bodem van het zwembad doet dienst als tribune waar toeschouwers zittend kunnen genieten van een filmpje, gemaakt op basis van fotomateriaal.

Ithaka is als een commerciële zender

Kunstenaar zijn, is dat een beroep? Zo ja, wat zijn dan je werkuren? En als het geen beroep is, wat is het dan wel? Een levenswijze misschien? Maar van wat moet je dan leven? We zetten een kunstenaarsduo tegenover een trio van dezelfde makelij. Een gesprek met jonge kunstenaars, over wat het is, of zou moeten zijn.

Ithaka geeft heel wat kansen aan jonge kunstenaars, achttien in totaal. Hoe staan deze achttien artistieke en soms koppige karakters tegenover een beeldend kunstenfestival als dit, volledig draaiend op vrijwilligers. Is professionalisme een *must*, of is kleinschaligheid net de troef?

Nu het zwembad leeg is, is een diepte-interview zonder gevaren. De Brusselse delegatie van de Sint-Lukas Hogeschool met Samira El Khadraoui, Piet Michiels en Kris Deweerdt op de ene startblok, Bjorn Heyzak en Frederik van Simaey van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent op de andere.

Veto: Wat studeren jullie momenteel?

Bjorn Heyzak: «We zitten allebei in het eerste meesterjaar op de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent. Onze richting heet ‘beeldende kunst en nieuwe media’.»

Frederik van Simaey: «We moeten na dit jaar nog een jaar doen, maar nadien hebben we nog een heel leven voor de boeg.»

Veto: Wat was jullie voorstel voor Ithaka?

Bjorn: «Mijn voorstel was om de gehele inkomhal wit te schilderen, ook over de muurschildering van Cobbaert. De daad van kunstenaar was dan om een kunstwerk te overschilderen, met de wetenschap dat het gebouw toch zou worden afgebroken. Er is dan reactie op gekomen dat ik dat niet mocht doen, omdat men alles wil openlaten voor eventuele bewaring. Het was zeker niet de bedoeling dat te doen als vandenstreek. Was die muur groen geweest, had ik dat nog gedaan. Ik heb dan naar een oplossing gezocht en nu zijn de muren overplakt met wit papier. Het basisidee is de ruimte te begeleiden naar haar geschiedenis. Op het moment dat ik de ruimte toon, is ze nog slechts de herinnering aan haarzelf. De essentie is dat ik alle elementen die verwijzen naar activiteit verwijder en in een wit-zwart beeld plaats.»

Frederik: «Ik ga de handtekening van Marcel Duchamp met verf in de zwemkom plaatsen. Er komt ook een video in een van de patrijspoorten, die lichtbronnen onder water. Hoogstwaarschijnlijk komt er ook een toiletrol over de lengte van het zwembad die een baan suggereert naar de wandschildering toe. Die symboliseert het urineren in het zwembad en het urinoir van Duchamp. Het was hij die in 1917 een urinoir als kunstwerk opstelde in New York. Iedereen kon toen bij de *Society of Independent Artists* voor vijf dollar zijn werk voorstellen, als reactie tegen de selectie. Het concept van dat urinoir is verwerkt in deze installatie.»

Bjorn: «Voor sommige projecten werken we samen als kunstenaarsduo, maar voor Ithaka hebben we beiden apart een voorstel ingediend.»

Veto: Exposeren jullie vaak?

Bjorn: «Ja, op eigen initiatief. We organiseren zelf geen tentoonstellingen maar we doen op uitnodiging mee. Niet iedereen doet dat, maar je moet niet gediplomeerd zijn om dit te doen.»

Veto: Is het mogelijk om professioneel als kunstenaar door het leven te gaan?

Frederik: «Natuurlijk is dat mogelijk. Ik ga daar misschien niet mee rond komen, maar het is zeker mogelijk. Het zal voor de meesten niet de hoofdbroek zijn, maar een leuk extra.»

Bjorn: «Er zijn veel mensen die heel hun leven bezig zijn hun leefwereld te uiten door werken te maken. Als anderen daar dan voor willen betalen is dat zeer te appreciëren en als je daarvan kan leven is dat heel mooi. Als kunstenaar mag je jezelf die vraag niet te veel stellen of je durft nergens nog aan te beginnen.»

Veto: Wat vinden jullie van Ithaka?

Bjorn: «Ik apprecieer het als jonge mensen zich op die manier engageren om iets doen, maar het brengt anderzijds met zich mee dat professionaliteit af en toe mankeert, dat de kunstvisie niet altijd even scherp is en dat de capaciteit om met sterke artistieke karakters te werken nihil is. Ze doen hun best, maar je best doen is nooit genoeg.»

Frederik: «Het beste voorbeeld is dat Bjorn werd geselecteerd met het idee om de Cobbaert wit te schilderen. Dan komt hij hier toe om dat te doen en blijkt dat hij niet mag.»

Veto: Naar welk van de werken kijken jullie zelf uit?

Frederik: «Ik kijk vooral uit naar mijn eigen installatie, omdat ik niet goed weet hoe die er juist zal uitzien.»

Bjorn: «Ik denk dat er in de kunst geen winnaars aanwezig zijn. Als je vraagt naar mijn smaak en oordeel zou ik mijn eigen werk kiezen, anders zou ik dat ook niet maken.»

Frederik: «Ik zou dat van Bjorn kiezen en dan dat van mij. Maar dat is eigen aan deze organisatie. Normaal is er voor een tentoonstelling één iemand, de curator, die alle werken bepaalt. Nu is er een selectiecomité dat beslist wat er toegelaten wordt.»

Bjorn: «Het is een compromis dat er te zien is, voor ieder wat wils.»

Frederik: «Zoals een commerciële zender, hé.»

Veto: Wat studeren jullie momenteel?

Samira El Khadraoui: «We zitten alledrie in ons eerste meesterjaar in Sint-Lukas in Brussel. Piet en ik zitten in beeldhouwen en Kris zit in experimentele. Maar het is in beide disciplines de bedoeling dat je je op het einde van de vier jaren daarin ontwikkeld hebt.»

Veto: Wat was jullie voorstel voor Ithaka?

Kris Deweerdt: «Ik had eigenlijk geen zin om alleen mee te doen, omdat ik nog nooit een tentoonstelling had gedaan buiten die van de school. We hebben dan samen drie ideeën ingediend en werden gebeld dat we één van de drie mochten uitwerken. We mochten ze eventueel ook alledrie uitvoeren, maar we kregen hetzelfde budget. Daarom hebben we er dan maar één gekozen waar we wat aan hebben veranderd.»

Samira: «Er komt dus een videoprojectie in de badkamergang beneden. We hebben daarvoor veel ter plekke gewerkt.»

Veto: Is het mogelijk om professioneel als kunstenaar door het leven te gaan?

Kris: «Ik vind kunstenaar nogal een moeilijk woord om jezelf mee te benoemen.»

Samira: «Dat is een heel geladen woord. Voor mij is het vooral de kunst om uit de kosten te geraken. Naast vervoerskosten zaten we met ons budget van Ithaka net goed om al ons materiaal terugbetaald te krijgen. Nu kunnen we nog zaken op school doen, zoals monteren, maar als we daar eenmaal zelf in moeten investeren kan dat misschien tegenvallen.»

Kris: «Iedereen van ons zal dat wel graag doen. Toch denk ik dat je realistisch moet blijven dat dit niet iets is om zomaar als job te gaan uitoefenen.»

Samira: «Op school zijn ze bij de vierdejaars ook bezig aan te geven wat je allemaal kan doen met deze studies. Voorlopig ben ik daar nog niet mee bezig. Ik wil eigenlijk ook niet keihard naar de toekomst kijken. We zien wel wat er komt.»

Veto: Kenden jullie de locatie al voor dit project?

Samira: «Ik woonde vroeger in Leuven, maar nu in Gent. Dat vond ik er wel tof aan. Wonen in Gent, studeren in Brussel en nu terug in Leuven voor Ithaka. Ik wil de komende dagen nog foto's gaan maken van de plekken waar bezoekers van het zwembad normaal niet kwamen. Dat oude hangt daar nu en dat is wel eens fijn. Blijkbaar werden de badkamers beneden trouwens vroeger verhuurd en mijn vader ging daar toen baden.»

Kris: «Er zijn ook niet veel vernieuwingen aangebracht in het interieur doorheen de jaren. Het lijkt nu dat het zwembad al lang leegstaat, maar uiteindelijk is dat nog niet zo lang.»

Piet Michiels: «Wij gingen soms in het zwembad van Leuven zwemmen.»

Kris: «Ik heb een tijdje in Leuven gewoond. Misschien omdat we hier zelf mensen in de buurt kennen dat er ook meer zullen komen kijken.»

Veto: Wat vinden jullie van Ithaka?

Samira: «Ik vind dat de organisatie heel goed draait. Net omdat het door jongeren wordt georganiseerd, biedt het ons de mogelijkheid om nog fouten te maken. De stress is er natuurlijk wel om het goed te doen.»

Kris: «Inderdaad, uiteindelijk zijn wij nog aan het studeren en ik heb tot nu toe nog niet de behoefte gehad om met mijn werk naar buiten te komen. Ik zal wel blij zijn als het allemaal achter de rug is. Gewoon dat alles er staat en dat we tevreden zijn. Dat zal nooit helemaal lukken, maar hopelijk kunnen we alledrie zeggen dat het geslaagd was.»

Veto: Naar welk van de werken kijken jullie zelf uit?

Kris: «Ik kijk eigenlijk naar alle dingen uit. Nu stel ik mij bij bepaalde dingen echt iets voor, maar misschien gaat dat helemaal anders worden. Ik kijk zeker uit naar de films van Jeroen Permentier. Hij gaat met Action Man-popjes filmpjes maken.»

COLOFON

Veto
s-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Medewerkers:

Robin Broos, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Katleen Gabriëls, Katrien Goossens, Clara Vanmuysen

Fotografen:

Pieter Baert, Christophe Ketels, Sebastiaan Lampo

DTP:

Clara Vanmuysen